

I, 7. št.

S t r a ž n i o g n j i.

Večerni vzduh izginja. Tema je vztrepetela in se ovila okoli temnih in svetlih gorè, visokih in daljnih, kakor da bi hotela izpiti in izsrkati iz njih vse čarne prelesti. Noč. Zemlja teško sope. Nočno nebo zveni kot deljna, lahna muzika. Ozvezdje se sklanja v strastnem teženju nad temno zemljo in gre v tiho skrivnost. Pa se odtrgajo sestre zvezde, polne gorečega zlata, in popadejo v jedrnih lokih na hrepenečo zemljo in vžigajo, vžigajo... Na Gori zasveti lučke. V vznožju vzraste šum tepne pesmi in narašča v hreščoč orkan. Gore pa zeiskri in zežari v veselje o, kresovi, naši ognji, naši strežni ognji !

Nami strežerji se zganejo in rastejo v pesem:

"zarezajmo, bratje !

Ognjena moč gre v struge strtega upanja,
skoz suhe jesenske gozdove gre zarja v belo pomlad.
V nas raste sladka Neskončnost,
čez naše čela gre viher vstejenja,
od naših svetlih oklepov se odbijejo strelinke noči.
Pelikani bomo, z raztrganimi prsmi, v hrano neizmernim
in sončne mostove bomo prožili čez lajajoče prepade,
mi bratje,
mi znenilci Luči,
mi trobenta na kerubovih ustnih,
mi kragulji Duha, z mehko perotjo in ostrimi očmi,

mi plamteče baklje, nagnjene v dan,
mi Tvoji strežerji do konca črne noči ..."

In odmevalo in vriskalo je iz daljnih daljin: Do konca črne noči,
amen, amen, amen . . .

Jožko Krošelj:

S p o m i n .

Lepa je noč nocoj
tam zunaj v gaju -
Prenežno, prenežno
je veter vitko brezo objel,
ji laske mehko pobožal
in odbežal, odbežal
v daljo
in legel v zlato pšenico -
in se smejal, smejal -
-
Ob oknu slonim
in tako lepa je noč nocoj
tam zunaj v gaju -
Mladost, kam, kam hrepeniš ?
Molči, molči -

Jožko Krošelj:

I z m o j e n o č i -

Zestri mojo mladost kakor belo runo mesečnih noči
in mi daj zreti sveto obličje daljnih molitev
in mi daj čutiti toplo bližino čiste ljubezni, o Dobra,
o čista-
Samo roko iztegni,
in iz te prstene posode
bo vzbrstelo življenje -

Škender: *(Škender)*

N a š e p e s m i .

Naše pesmi spe še globoko v srcu
kakor pod zimsko odejo pšenični semeni :
majka grude uči jih himno življenja,
ki jo bodo peli klasi kleni.

Naše pesmi spe še globoko v srcu ,
spe kakor iskre v trdem kremenu,
ko jih izkreše pojoče življenje
švignile bodo v svet v divjem plamenu.

O, in tedaj - ,

Tedaj bo razpnil svet se v žarne kresove
kakor na Šentjenževo ,
in kasi bodo peli himno življenja,
da bo vriskala zemlja in ukalo nebo . . .

Mirko Avsenak:

S v e t a u r a .

Nocoj sva sama s Teboj, ki Ti ne vem imena:
približaš se človeku v sveti uri najvišjega veselja
in najtežje bolesti; takrat pristopiš blizu k njemu,
morda me loči od Tebe le ped, morda le neurejena misel,
pred očmi mi stoji kakor obraz dragega človeka in
skoraj bi se ga lahko doteknil. Pa takrat zaspi vsaka
take želja, kakor bi se bala, da postane greh, ako bi ho-
tele postati telo, in roke komej trepetejoč leži na ercu.
Ti pa, Ti Brezimenó, mi daš vsakokrat, ko sem potreben naj-
bolj, vse - o, ko bi jaz mogel izreči, kaj da mi daš: ali je
zdravje, ali je milost, ali morda slutnja Tvoje skrivnosti,
Ti Brezimenó.

In nocoj sva sama, jez in Ti, ki Ti ne vem imena:
Duša moja, trudna in neutoležena, od dvomov topa in od

bolesti te svoje mladosti, dušica, ne pojdeva več v to de-
želo, koder sva hodila sedaj; tam je vse, tam ni bogastev,
ampak vse, vse, in tam ljudje umirajo ob potih, ker imajo.
Midva pa pojdeva v tiho deželo.

Mirko Avsenak:

T i h a d e k l i c a .

Pleti, pleti rožice, deklica ,
v mehki, dišeči venec; pleti
za moje bodoče lepe dni, ki še
bogvekje me čakajo - in bodi mi dobra,
dobra ti tiha deklica ! Tudi jaz,
tudi jaz bi rože plel za lepe dni, pa je
tu notri nevera, ki duši, in trdi kot les
so mi trudni, beli prsti, da vsak cvet
zmečkajo, da vsaka roža - ubožica pod njimi
umre. O tvoji roki smrti ne čutijo, le tvoj topel
dih. Mehko in ljubo jih boža tvoja dlan, kakor
si tiha ti dobra deklica, da mi je hudo, hudo .
Kakor da tvoje sestre so .

Albin Podjevoršek:

U r a .

Tik - tek .

Smrt približuje korek .

Kam greš ?

Na konec sveta !

Pozdravi jo :

Tam moja mladost je doma.

K o s e m s t o p i l

Ko sem v svoji bolečini zopet stopil na breg,
je veter prinesel iz zelenih vrtov k mojim nogam
glasove oblačnega večera.

Položil sem roke na prsa in sem poslušal.

Na oknu je igral nekdo na vijolo pesem,

ki jo je davno nekoč razbral na zeleni poljani.

Za oglom zevija pes in laja v zvezde.

Iz vrta prihaja k oknu duh rož,

ki jim je mesec ponudil curek rumene svetlobe.

- Iz noči prihaja k otrokom na okne pesem -

Legel sem na posteljo,
odgrnil sem modro zaveso pri oknu:
Roka je zaigrala v mesečini .

T. : *(Tine Hanzl?)*

T i h e s o s a n j e .

Mehke so stopinje čez novi sneg. O, samo enkrat je zapadel sneg, samo enkrat je zakril s kristalnim pajčolanom trudnega popotnika na dolgi poti . . . Tiho in skrivnostno je prihajel bliže. Ni ga opezil, ni ga spoznal .

Včasih se ti zgodi, da objemaš mrak, da stiskaš k sebi noč v vročem hrepenenju. Ko pa se bliže izponitev, kloneš glavo in ne spoznaš ure obiskanja. Tiho in skrivnostno je bilo svidenje, tih in skrivnosten je bil blagoslov popotniku na belih poljansh.

Plahe so stopinje čez samote, čez kristalne dalje. Hrepenče oči iščejo in begajo za njim, za tihim snom mladosti in njegovim blagoslovom ob prvem snegu . . .

Helga :

M i s e l n a b e l i d o m .

Dom, upenje moje,
vroče ljubljeni dom ,

v tvoje naročje se mi hoče .

Tam za sinjimi gorami
vasice in rože žarijo,
rože žarijo skoz okenca mala
bele hišice žarijo
in vabijo, vabijo . . .

Tam so svetišča ljubezni ;
vse srca so moja vse
vse meni živijo,
vse v svojih svetiščih za me
ljubezni gorijo . . .

Leopold Stanek:

C i g a n č k o v s v e t i v e č e r .

Tin - tam :
struna razglašena,
poj mi pesem
o nebesih,
o Detetu božjem
v tihih jasliah .

Tin - tam :
Dete sveto
se smehlje mi ,
ker ga boža
mehka pesem -
uspavenka .

Tin - ten :
tihi veter -
v vetru pesem ,
bolna prošnja -
tak je sveti
moj večer.

E. K. :

N o x m y s t i c a .

V zapečatenih nočeh zavrem ,
omamen napoj me zanese v vrtinec
in ne najdem dna .

V mučeniski grozi se takrat razkolje moje srce
in rodi iz večnega semena

Biser ;

Da potrkam prav nerahlo z njim
ob božjo dlan ,
prav nerahlo . . .

T. :

O b r a z d o b j u .

/Študija/.

Keos različnih organizacij in nazirenj. Človeštvo stoji nemo in brez opore pred velikimi čudeži kulture. In vprešuje sanjevo in se-
ga v daljino: Kaj je ^{to} tisto? Pa ni. Kajti nobena visoka misel
nobena ideje, noben žerni ideal ne prešinja teh nakupičenih kultur-
nih pridobitev. Tudi v literaturi je isto. Samo hrepenenje, samo
iskanje. In to hrepenenje raste. Kam vede? Kako ga utešiti? V kate-

re struge nepeljati silno valovanje naraščajočih voda?

re struge nepeljati silno valovanje naraščajočih voda?
z O, naše dijaške duše! Kake lepe pestrost : vsaka duša
z drugimi potezami, različna telesa, različni značaji, toda denite
nas pod drobnogled in spoznali boste, da nas družijo vse neka tiha,
globoka in notranje moč ali vez, neke ideje, ki korenini v globo-
ki pomenu iznosa našega sveta, ki nas pripeljejo in
priznajmo mirno - revolucijo. Tode napak bi bilo v mladini in
njenem gibanju gledati samo prevrten element, samo upor in svobo-
doljubje, samo boj proti vsemu staremu. V mladini živi kot odločil-
ni motiv krepko etično hotenje, ki tvori skupno podlago vsem mle-
dinskim gibanjem: ta hoče kljub trdemu uporju mesa izraza nek nrevni
ideal, tu se bori za nadvlado v neumrljivi duši kal božanstva, ki
premaguje s svojo mladostno močjo in nezlomljivo silo težko in
bolno današnje dobo.

Dobro vemo, da se ruši štiristoletna doba zmot in blodenj.
Dobro vemo, da bo kmalu polom. Tode ravno v tej tragediji bomo naj-
brž našli samega sebe, svojo dušo in svoj blesteči Ideal. Našli bo-
mo svojo dušo, ki je bila last daljne preteklosti in ki bo last
bližnje bodočnosti.

To je bistvo mladinskega gibanja, stremljenje po vzor-
osebnosti, po svobodi in samoodločitvi. Te besede sta imela na
ustih tudi Luther in Kant in še kdo. Tudi moderni individualisti.
Vemo sicer, da pomenita svoboda in samoodločitev spremno pismo
stresti in egoizma v najgrših oblikah v vseh štiristo letih. Tudi
danes vabijo na vsakem oglu mladino s temi gesli v svoje egois-
tične, politične in nacionalne mreže in jo zlorablajo in oskru-
njajo z rdečo zastavo ali odznakom nacije, da postane enostranska.
Danes še je mogoče, da vrže tako mladine katehetu v šoli v obraz:
Ni Boga - kot zadnji odmev očesnih blodenj. Jutri ne več.

Ne nes je, da svoboda, ta najdragocenejši dar božji,
do skrajnosti izrabimo, da prehodimo vso pot do cilja, pot, ki
znači samovlado neumrljive duše, cilj, ki je katoliški osebnosti
ideal, prerodenje v Njem, ki je rekel: " Jez sem pot, resnica in
življenje." Le v Njem je uresničenje žive osebnosti, v Njem je
aktivno udejstvovanje vseh duševnih zmožnosti : Bog je ljubezen.

V tem najglobljem pomenu se krijete mladinsko in li-
turgično gibanje; katoliška mladina ima tu svoje vodilno mesto:
ne v dnevnih vprašanjih, marveč tu, ko spozna, da je njena na-
loga le v temeljnih, absolutnih vprašanjih. S tega vidika dobiva
samo-odločitev in svoboda popolnoma drug, globlji pomen.

Cerkev, velika vzgojiteljica vseh vekov, proži ro-
ko bodočim rodovom, pa tudi današnjim, tako težko bolnemu. Na
edinem kraju zdravja mu nudi za ozdravljenje Kruh. S tem daje
mladinskemu gibanju poroštvo uresničenja vzor - človeka, tihega
hrepenenja po svobodi in ljubezni, ki se javlja v razbitih člo-
veških srcih. Tu dobiva mladina moč idealnega voditeljstva in
silno oporo, da ne omahne v težkih izkušnjah in pod težo padce štiri-
stoletij, ki pa ji prinašata svoboda, osebnost, samoodločitev,

vse, tudi dušo.

To je nova pomlad, nova mladost. Dejanj hoče na sebi za druge, ne tistih tihih, meniških, temveč direktnih. Vzgoje hoče, da bo aktivna, apostolska. In velika hoče biti v ponižnosti ljubezni, bogoiskrenosti, da lahko vedno in povsod stopi do iskejočega in mu poreče: "Pridi, bret ! Služiti hočemo !"

France Borko :

Z d a j k o č u t i m . . .

Zdej ko čutim zvonko pesem tvojih zvezd
in vso bolest
tvojih razcvetenih rož,
se iskri moja cesta v jutranje nebo . . .

Večni Tujec hodi pred menoj in me kliče.
Na studencu me čaka, da mi ponudi
iz svojege keliha.

Nato pa v molku odmevajo moje stopinje za njim.

- - o o o - -

Pred kratkim je izšla Dr. Jerajeva knjiga " Ob skrivnih virih" . Vsem, ki so razdvojeni in omahujejo na svojih poteh to prelepo knjigo kar najtopleje priporočamo. V prihodnji številki prinesemo daljše poročilo.

- V S E B I N A :

Jožko Krošelj :	Spomin.
	Iz moje noči.
Škender :	Naše pesmi.
Mirko Avsenak :	Sveta ura.
	Tiha deklica.
Albin Podjevoršek :	Ura.
J. Z. :	Ko sem stopil.
T. :	Tihe so sanje.
Helga :	Misel na beli dom.
Leopold Stanek :	Cigančkov sveti večer.
E. K. :	Nox mystica.
T. :	Ob razcobju.
France Borko :	Zdej ko čutim.

"Strežni ognji" so literarno glasilo mariborskega katoliškega dijaštva. Izhaja mesečno. Posamezna številka stane 3.-D.

Izdeja: "Mentor", krožek katoliškega narodnega dijaštva na gimnaziji v Mariboru.

Upravnik: Jožko Krošelj, VIII.r. Urednik: E. Kocbek, VIII.